

„YOU KNOW... INDIA IS HARD. ESPECIALLY FOR... EVERYONE.“, Udaipur, 2.2.2016.

Uh... zna umoriti, zna me jako umoriti ta Indija. Izludjeti i izmoriti. To je isto njezin poklon.
(kojeg jako cijenim)

U svjedočenju tolikih društvenih razlika i životne ne(kvalitete), više puta sam otresla glavom misleći, pa da je to sada jako loš život... ne bi se nastavljao živjeti kroz desetljeća. Da je život u oronuloj prljavoj zgradici nepodnošljiv ne bi ga bilo u tolikoj mjeri nakon svih tih desetljeća. To je nečiji dom, spavaća soba, prostor bivanja, odrastanja, stvaranja obitelji... Otkud mi pravo zaključiti da takva infrastruktura nije dostažna čovjeka. To može samo bijeli bog s fotoaparatom u rukama. Pogotovo ako saznaš da se u nekim domovima događa svakakva vrsta nasilja... pa i svakakva vrsta ljubavi. Ima svega. Očito da po tom pitanju u svim kulturama vrijede iste životne učestalosti. Fino kako tip-top uređeni stan u europskoj novogradnji ne omogućava nimalo veću vjerovatnost za toplijim domom i puno ljubavi od delhijevske zapišane straće u ugodnom suživotu sa žoharskom republikom. To nije novost, ok. Što se tiče sreće na ulici, susretljivosti i događajnosti ovdje su nas žoharske republike odavno prestigle. Uz svu kaleidoskopsku akrobatiku svoje perspektive, ne mogu se oteti tom dojmu. Zapadnjak će sve napraviti da potamani sve živuće s ulice, ne samo žohare, nego i kriket i nogomet i dječju igru, trgovinu s ceste, čakulu, životinje domaće ili divlje. Sve će se napraviti da se javni prostor kontrolira pod izgovorom „uređenosti“ i činovničke ideje da „sve ima svoje mjesto“ i polako, kao što su europski gradovi pretvoreni, ti će se javni prostori privatizirati i morat ćeš biti žohar s dobrim primanjem da se nekuda krećeš. I onda će izmislići neko sranje koje se zove „gamification“ i u koje se, navodno, namjeravaju uložiti milijuni da bi suvremenii biznis robovi još ljepše robovali. A ono, sve „ajde, ko za igru“. Ko za bajage. Toga ima i u Indiji, koliko hoćeš, ali je takav jaz između bogatih i siromašnih da siromašni,

osim poslom, ne prilaze stambenim naseljima opasanim ogradama, a u iznimno bogatim dijelovima grada nema problema, tamo su ih već potamanili kao žohare.

Na ovom mi se putovanju od početka nameće pitanje Što je čovjek?, što je, što je čovjek. Indija je predivno nemilosrdna u svom žrvnju kojim melje ono suvišno za život. Veliki indijski

gradovi su poput gigantskih mravinjačkih pogona koji stišću ljudsko bivanje. Ili bilo koje bivanje. Pritišću život. Do krajnje mjere. Kako sam lijepo čula od svojih prijatelja: „Yes! India is hard. Especially for ... everyone.“

Indijski su gradovi pojeli prirodu. Dok promatram drveća i peterokatne slojeve prašine i smoga na lišću, stvara mi se dojam ruševine koja pokušava opstati bez esencijalne životne sile prirode. Prepune smoga, mutno zamagljene ulice odvedu te u nestvarnost i bezvremenost. (Bez imalo romantike, molim!) kao da to što se živi u tim gradovima jest ostatak života, odsječak izumrlog civilizacijskog pogona koji radi dalje samo po navici mašine vanjske stvarnosti. Čim sam stigla u Delhi, taj mi je grad servirao fantastičan paradoks! U gradu od 21 milijun ljudi, ja sam osjetila energiju napuštenog mjesta. Mjesto koje postoji kroz ruševinu i nesvesno odašilje sliku nekadašnjeg života. Prašina na lišću i u zraku kodira takvu informaciju, prenosi ti poruku da je prirodna životna sila Delhija zapravo neka prašnjava uspavana ljepotica. Koju, naravno, ne vidiš. Jer Delhi je sve, samo ne lijep.

Srećom, nitko ne putuje u Indiju da bi ostao u Delhiju.

Lijepo je, recimo... kada ti ovdje prilaze vjeverice. Malene prijateljice koje su i sada pored mene na otočiću u Udaipuru, Rajasthanskom gradu na jezeru. Indija od putnika, a pogotovo solo putnice zahtijeva visoku izdržljivost, atletsku budnost i pripravnost na akciju. Zato sam presretna kada u nekom gradu nađem izoliran otok, izuzet od buke, turističkih lešinara i tisuće ljudi. To je ovdje takav luksuz!!! Nemate pojma.

Dok pišem, hranim vjeverice sirovim kikirikijem, a crno-bijelim pticama koje nalikuju na vrlo malene rode, dok stupaju po livadi, pružam uslugu čišćenja ljske kikirikija. Tako, upravo svi zadovoljno grickamo oraščice.

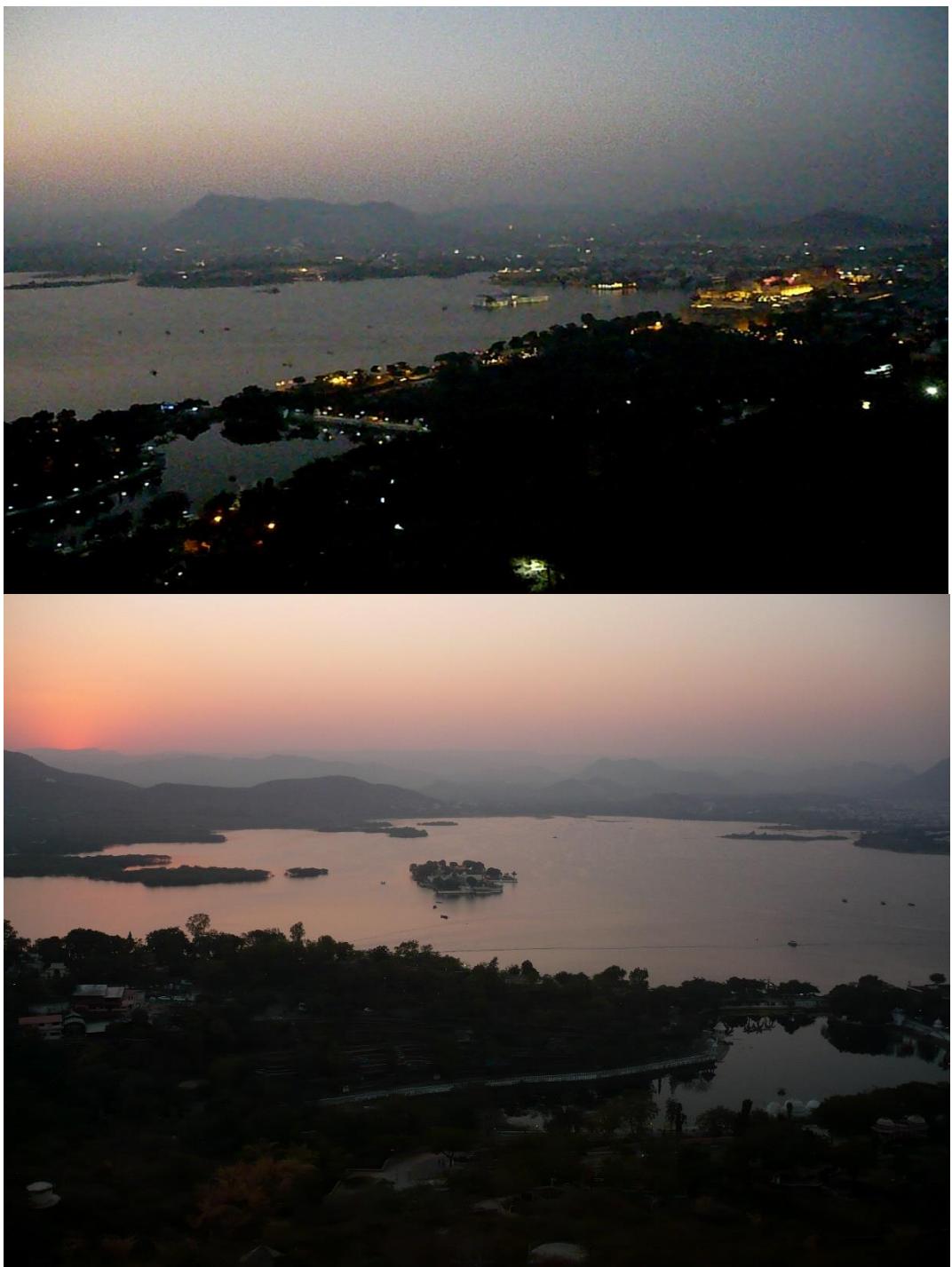
Iako je cijena prisutnosti životinja na ulicama gradova da ručkaju plastiku s ulica... susret s njima na ulici me stalno inspirira. Krave imaju velike mile oči pa nekad pomislim da sve što se ovdje događa i što ja doživljavam se može odslušati, upiti njihovim pogledom. To ima i svoju praktičnu stranu. Primjerice, kada ti motociklisti na ulici istrube mozak, lijepo odšećeš do krave, pogledaš je u oči i sve opet bude u redu. To je moja dnevna cow-theraphy. One su krasne. Zauzvrat ne traže ništa. Samo se okrenu i odu. Kao da se ništa nije dogodilo. Jer, zapravo, i nije se ništa dogodilo.

Jedan dan sam izašla na ulicu ispod pansiona u kojem sam odsjela (još uvijek sam u Udaipuru). Hodam po uskoj ulici, a iza čoška meni ususret galopiraju 4 magarca, jedan do drugog, s obješenim, praznim bisagama. I djevojka iza njih, izdužena, kao paun. Pomalo smrknuta. Ozbiljnog lica, žustrog hoda, u poslu.

Prošla su 4 sata. Ja sam odradila svoju dnevnu dozu turizma i nalazim se u sasvim drugom dijelu grada (Udaipur ima oko 500 tisuća stanovnika). Odjednom, ispred mene se pojavljuju 4 magarca, jedan pored drugog, sada u laganom kasu, s obješenim bisagama punih pijeska. Iza njih djevojka, izdužena kao paun, lupka ih tankim štapom, goni ih naprijed. Magarci prolaze mimo mene, djevojka također. Ja odlazim svojim putem. A djevojka već nestala iza ugla.

Ludi Rajasthan. S jedne strane pustinja. S druge jezerski grad. Jako napeto, jer tu su snimali džejmsbondov film. Who is he? Englishmen. Likes eggs. Puštaju ti ga svaku večer, ako se zaželiš. Ima jedna Bondova rečenica u kojoj se može sažeti Indija: You have... a nasty habit ... of surviving.

Preporuka čitanja: <http://www.musicofrajasthan.com/aboutus.html>

Otišla sam dalje.